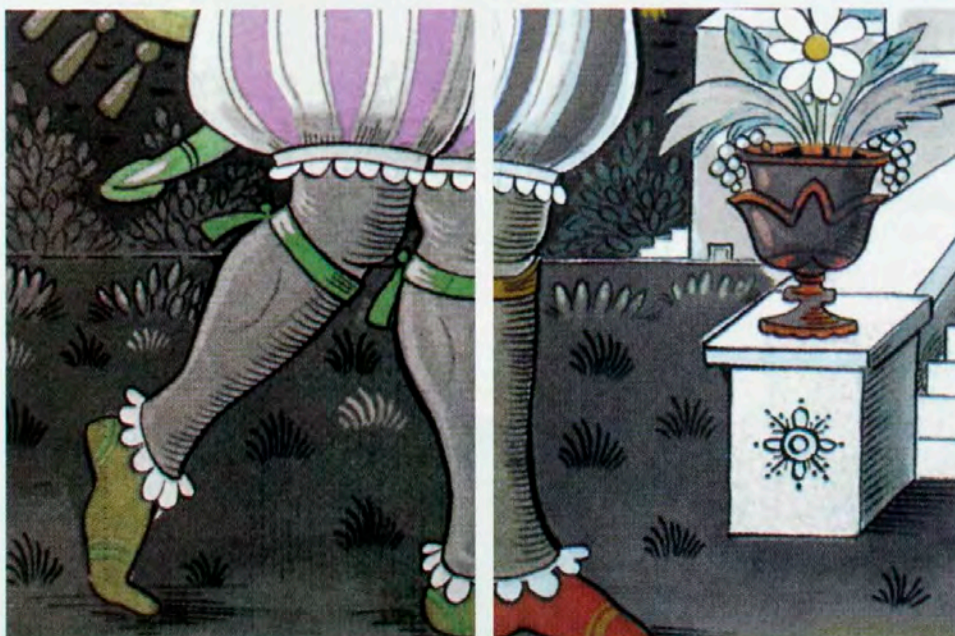
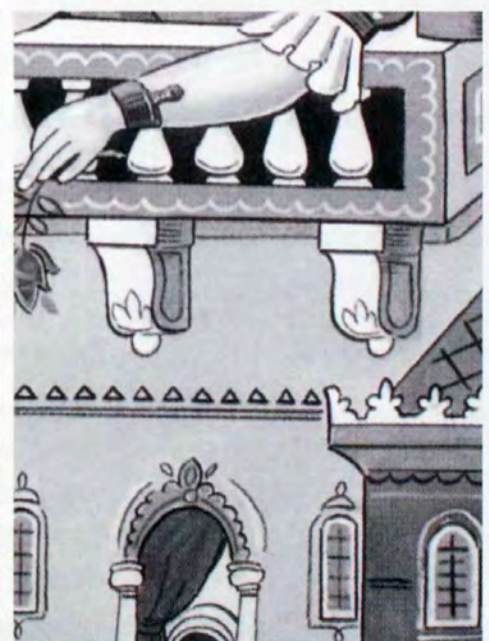

ΘΕΑΤΡΟ "ΣΤΟΑ"

ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΩΡΑ 9.00 Μ.Μ.

Μπόστ "Ρωμαίος και Ιουλιέτα"

Σκηνοθεσία: Θανάσης Παπαγεωργίου

Με τη Λήδα Πρωτοψάλτη

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ : Θανάσης Παπαγεωργίου
ΜΟΥΣΙΚΗ : Βασίλης Δημητρίου
ΣΚΗΝΙΚΑ-ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ : Μποστ
ΧΟΡΟΓΡΑΦΙΕΣ : Μαρία Αλβανού
ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ : Ολυμπία Κυριακάκη-Λουκίσσα

ΔΙΑΝΟΜΗ

Ρωμαίος : Θανάσης Παπαγεωργίου
Ιουλιέτα : Λήδα Πρωτοψάλτη
ηγεμόνας - μπάρμαν : Πάνος Βασιλειάδης
πατήρ Λαυρέντιος : Παύλος Ορκόπουλος
αφηγήτρια : Νίκη Χαντζίδου
Πάρις - γιος Γκρέκο : Νίκος Αρβανίτης
υπάλληλος - Α΄ τροβαδούρος : Φαίδων Καστρός
Καπουλέτος - Μερκούτιος : Γιάννης Αναστασάκης
Καπουλέτου : Μαρία Τσιμά
παραμάνη : Αιμιλία Φουντούκη
μαγείρισσα : Ελένη Κουλουριώτη
Β΄ τροβαδούρος : Αλέξανδρος Κούκος
Γ΄ τροβαδούρος : Νίκος Μπουρνιάς
σαλπικτής : Πάνος Παπαναγιώτου
μπαλέτο: Μαρία Αλβανού
Ελπίδα Βιάννη
Μίνα Λαμπροπούλου
Βάλια Παρασκευοπούλου
Τάνια Χαντζάρα
Ελένη Κουλουριώτη
Νίκη Χαντζίδου
Αιμιλία Φουντούκη

"ΣΤΟΑ"

Ιδρύθηκε το 1971, μεσούσης της δικτατορίας, από το Θανάση Παπαγεωργίου και την Ελένη Καρπέτα και αποτελεί, κατά κάποιο τρόπο, "μετεξέλιξη" του θιάσου "Βήματα", που είχαν δημιουργήσει το 1969, στην Κοκκινιά, ο Θανάσης Παπαγεωργίου, ο Τάκης Καλφόπουλος και η Λήδα Πρωτοψάλτη και που διέλυσε το στρατιωτικό καθεστώς.

Από το 1974, τη "Στοά" διευθύνει μόνος του ο Θανάσης Παπαγεωργίου, μόνιμος σκηνοθέτης όλων των έργων της Κεντρικής Σκηνής, με πρωταγωνίστρια και βασικό στήριγμα του θιάσου τη Λήδα Πρωτοψάλτη. Παράλληλα, το 1975, ιδρύθηκε η "Παιδική Στοά", της οποίας τη διεύθυνση έχει αναλάβει η Λήδα Πρωτοψάλτη, που και σκηνοθετεί πλέον όλα τα έργα για παιδιά, ενώ, τον περασμένο χειμώνα, δημιουργήθηκε η "Στοά - 2", με σκοπό την παρουσίαση νέων ανθρώπων από όλους τους τομείς της θεατρικής τέχνης.

Η "Στοά", από την ίδρυσή της, εγκαταστάθηκε στο ομώνυμο θέατρο του Ζωγράφου και, σχεδόν από την αρχή, ταυτίστηκε με το σύγχρονο ελληνικό έργο, του οποίου αναδείχθηκε στον υπ' αριθμόν ένα προασπιστή, παράγοντας, ταυτόχρονα, καλλιτεχνικό αποτέλεσμα αλλά και πείθοντας το κοινό. Από τις 40 παραστάσεις που έχει ως τώρα ανεβάσει στα 24 χρόνια της πορείας της, 25 της Κεντρικής Σκηνής, μία της "Στοάς-2" και 7 (δηλαδή όλες) της "Παιδικής Στοάς" — συνολικά 33, ήτοι ποσοστό 82,9% — αντικείμενο είχαν έργα και μονόπρακτα σύγχρονων Ελλήνων συγγραφέων, εκ των οποίων οι 17 έβλεπαν για πρώτη φορά το έργο τους στη σκηνή. Το ελληνικό θέατρο οφείλει στη "Στοά" ότι το κινητοποίησε — επίτευγμα μέγα! — να αρχίσει, επιτέλους, να αναζητά και να ανιχνεύει συστηματικά την ιθαγένεια του. Όπως, εξάλλου, έχει γράψει ο Θανάσης Παπαγεωργίου στο λεύκωμα "Είκοσι χρόνια Θέατρο Στοά 1971-1991", "...υπηρετούμε το ελληνικό έργο γιατί μόνο μέσα απ' αυτό θα φανούν οι αντιφάσεις και ο παραλογισμός. Δεν ισχυριστήκαμε ποτέ ότι λύνει προβλήματα. Μαθαίνοντας όμως, λύνουμε τα δικά μας".

ΠΡΩΤΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ :

Σάββατο 8 Ιουλίου 1995 — αρχαίο θέατρο
Φιλίππων Φεστιβάλ Φιλίππων — Θάσου-Μακεδονίας.

Μ Π Ο Σ Τ

Ο Χρυσάνθος (Μέντης) Μποσταντζόγλου ή Βοσταντζόγλου, που ... μετετράπη σε Μποστ, γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη το 1918 αλλά εγκαταστάθηκε, από το 1926, με την οικογένειά του, στην Αθήνα. Τελείωσε το Η΄ Γυμνάσιο και γράφηκε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών, όπου δεν κατάφερε να παραμείνει παρά μόνο για ένα εξάμηνο, χωρίς να μετανιώσει γι' αυτό στο μέλλον...

Ξεκίνησε γύρω στο 1948 ως εικονογράφος βιβλίων και περιοδικών για να εξελιχθεί σε πολιτικό γελοιογράφο και χρονογράφο. Συνεργάστηκε με πολλές εφημερίδες και περιοδικά ("Αυγή", "Ελευθερία", "Ταχυδρόμος", "Ελευθεροτυπία" κ.ά.).

Με το θέατρο ασχολείται από το 1962 ως συγγραφέας (αλλά και ως σκηνογράφος — ενδυματολόγος). Η αρχή έγινε με κείμενα για την "Όμορφη πόλη" του Μίκη Θεοδωράκη. Ακολούθησαν: "Δον Κιχώτης", "Φαύστα" — ένα κλασικό πλέον σατιρικό θεατρικό κείμενο, το οποίο, από το 1964 που πρωτοπαρουσιάστηκε, έχει εξελιχθεί σε ένα από τα πιο πολυπαιγμένα σύγχρονα ελληνικά έργα —, "Τα χρυσά φτερά", "Εκλογές του Μποστ", "Μαρία Πενταγιώτισσα", "Κάνε το ΠΑΣΟΚ σου παξιμάδι", "Ιστορική ιστορία", "40 χρόνια Μποστ", "Μήδεια". Ο Μποστ έχει συνεργαστεί, επίσης, με άλλους συγγραφείς, σε επιθεωρήσεις και σπονδυλωτά θεάματα.

Παράλληλα, ασχολείται με τη ζωγραφική. Έχει κάνει δεκαπέντε ατομικές εκθέσεις και το 1966 άνοιξε κατάστημα με την επωνυμία "Λαϊκά εικόναι", διακοσμώντας πάνω από είκοσι χιλιάδες αντικείμενα δώρων. Έχει, τέλος, εκδώσει αρκετά βιβλία με σκίτσα και κείμενά του μεταξύ αυτών το σπαρταριστό "Αλληλογραφία με τον Κόστα" (1963).

Ο Μποστ, με τις ηθελημένες ανορθογραφίες και ασυναξίες του, με τον ομοιοκατάληκτο, "ναΐφ" δεκαπεντασύλλαβό του, με τη συχνή παρώδηση γνωστών θεμάτων και με το τσουικτερό του χιούμορ, δημιούργησε ένα δικό του, απόλυτα προσωπικό, ανεπανάληπτο και αμίμητο ύφος, που τον κατατάσσει στην πρώτη γραμμή των σατιρικών μας. Χαρακτηριστικό της θεατρικής του τεχνικής — σημειώνει ο ίδιος — "είναι ο 'ηθελημένος πλατυσασμός' και οι αφελείς επεξηγήσεις, πράγμα που δυσανασχετεί ορισμένους κακόπιστους κριτικούς και πολύζερους θεατρολόγους".

Και, όπως γράφει ο γιός του Κώστας, σ' ένα λαμπερό, εύφορο και συγκινητικό τρυφερό κείμενό του, "[...] Ξέρει καλά, πως όσο πιο λογικά είναι τα πράγματα τόσο πιο παράλογα φαίνονται όταν τα συνδυάζεις. Ο κύριος Χρυσάνθος τα συνδυάζει σαν αλχημιστής, για να βγάλει από τα πιο λογικά πράγματα — μπρος στα έκπληκτα μάτια μας — τα πιο απροσδόκητα αποτελέσματα. Σε αυτό το βοηθάει η τέλεια γνώση του της ελληνικής γλώσσας και της ορθογραφίας της. Χρησιμοποιεί τις διαφορούμενες έννοιες των λέξεων σα μάγος, για να μας παραπέμψει όπου θέλει εκείνος. [...] Γνωρίζει πολύ καλά την τέχνη, του να μην ευφυσολογείς κάνοντας χιούμορ. Το ευφυσολόγημα είναι εύκολο και γι' αυτό το καταδίκασε και το απέρριψε πάντοτε μετά βδελυγμίας. Το χιούμορ του ήταν και είναι προϊόν επίμονης πνευματικής εργασίας και τεράστιων γνώσεων. [...] Ο ίδιος δε θεωρεί τον εαυτό του κάτι εξαιρετικό. Νομίζει πως, απλά, κάνει μια δουλειά και προσπαθεί να την κάνει καλά. Τώρα, γιατί το θαυμάζουν, προσπαθεί να το καταλάβει χρόνια ολόκληρα ανεπιτυχώς. [...] Ζει σε έναν κόσμο περιεργο και προσεγγίζει το σήμερα, σαν ένα 'πλόιον ταξιδεύον με υπέροχο καιρόν', που 'δυστυχώς, ολίγον αργότερον, εβυθίσθη'. Τραγικό και κωμικό είναι αξεδιάλυτα μέσα στη ρομαντική, δονκιωτική του ψυχή".

Το "Ρωμαίος και Ιουλιέτα" είναι παραγγελία της "Στοάς" και το τρίτο έργο του Μποστ, μετά τη "Φαύστα" και τη "Μήδεια", που παρουσιάζει ο θίασος — και τα δύο προηγούμενα αποτέλεσαν μεγάλες επιτυχίες — ενώ ο Θανάσης Παπαγεωργίου έχει επίσης ανεβάσει, με πρωταγωνίστρια πάντα τη Λήδα Πρωτομάλη, το "40 χρόνια Μποστ" στο "Σμαρούλα" και τη "Φαύστα" — ήταν η δεύτερη φορά — στο ΔΗ.Π.Ε.ΘΕ. Ιωαννίνων.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΡΗΓΙΑΝΝΗΣ

Βιβλιογραφία

Μποστ. Μήδεια. Πρόγραμμα της παράστασης του Θεάτρου "Στοά", 1993.

Είκοσι χρόνια Θεάτρο "Στοά". 1971-1991. Κριτικά σημειώματα.

Συλλογή υλικού Θανάσης Παπαγεωργίου. Αθήνα, Θεάτρο "Στοά", 1991.

"ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΑ" Α Λ Α Μ Π Ο Σ Τ

Βασιζόμενος στην πασίγνωστη τραγωδία του Σέξπιρ και χρησιμοποιώντας, όπως πάντα, τον αγαπημένο του δεκαπεντασύλλαβο, ο Μποστ ανακατεύει γεγονότα και καταστάσεις του κλασικού έργου με άλλα της σύγχρονης πραγματικότητας, θέλοντας, φυσικά, όπως σε όλα του τα έργα, να σατιρίσει την εποχή του κι όχι το έργο και το συγγραφέα από τον οποίο δανείζεται τη βασική υπόθεση.

Στον Μποστ, λοιπόν, ο Ρωμαίος εξορίζεται από τη Βερόνα και κάνει την αγαπημένη του, γιατί σκότωσε το ζωγράφο Γκρέκο. Η αφορμή ήταν ότι ο Γκρέκο έκανε το πορτρέτο της Ιουλιέτας, βάζοντας στα χέρια της δυο κλειδιά, έτσι που να θυμίζει τον Απόστολο Πέτρο. . .

Πάνω σ' αυτό το εύρημα στηρίζεται όλο το έργο του Μποστ, ο οποίος ολοκληρώνει την παράδοση του μύθου της σεξπιρικής τραγωδίας στην πρώτη πράξη, για να κατασκευάσει μια δική του δεύτερη, όπου, σαράντα χρόνια μετά, Καπουλέτοι, Ρωμαίος και Πατήρ Λαυρέντιος ψάχνουν ακόμα να βρουν τη χαμένη από τον τάφο της Ιουλιέτα.

Μέσα σ' αυτές τις δύο πράξεις θα σατιριστούν πολιτικά πρόσωπα, τηλεοπτικές εκπομπές, κυβερνητικές αποφάσεις, οι απεργίες, τα ΜΑΤ, οι διαδηλωτές, η Νταϊάνα, τα ροζ τηλέφωνα, οι εκπτώσεις, τα ναρκωτικά, ο στρατός, η εκκλησία, τα σχολεία και ό,τι άλλο περνάει καθημερινά από τον Τύπο και απασχολεί τη σημερινή κοινωνία.

Αυτό το στοιχείο της ανάμιξης σύγχρονων γεγονότων και καταστάσεων με κλασικά θέματα, καθώς και η ιδιόμορφη γλώσσα έχουν δημιουργήσει τον όρο "μποστικό θέατρο", ένα θέατρο που όμοιό του δεν έχει ξαναυπάρξει στην Ελλάδα και που μας δυσκολεύει πολύ στο να το κατατάξουμε σε μια κατηγορία, όσο κι αν, για ευκολία, το ονομάζουμε σουρεαλιστικό.

ΘΕΑΤΡΟ "ΣΤΟΑ"

